

„Lélegzetelállító, csak-még-egy-oldalt,
sokáig-fennmaradunk-miatta,
feszültséggel teli regény.”
- Lee Child, bestsellerszerző

A HŐSÖK NEM SZÜLETNEK.
CSAK VÁLASZOLNAK A HÍVÁSRA.

ÉJJELI ÜGYNÖK

MATTHEW QUIRK

MATTHEW QUIRK

ÉJJELI ÜGYNÖK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2023

Peternek

Peter Sutherland tengerészkék öltönyben, fehér ingben és csillogósra fényesített félcipőben osont a fák között. A szabványos FBI-kinézet. A szervezet, melynek szabályait oly régóta betűre betartja. A tökéletesen megrajzolt négyzet.

A kezében tartott fejsze viszont új volt, akárcsak a kölcsönvett, sorozatszám nélküli pisztoly az oldalán.

Zúzódások és vágások tarkították a nyakát. Huszonnégy órája nem aludt.

A fejsze valódi szépség volt, acél feje úgy villogott a kilencvencentis kőrifa nyélen, mint egy borotvapenge.

A vörös téglából épült villa felé sétált, és közben folyamatosan az épületet figyelte. Peter tudta, hogyan kell nyom nélkül besurranni valakinek a házába. Elvégre ez a munkája. Megfigyelés. Nyomkövetés. Figyelni anélkül, hogy észrevennék.

De a bujkálásnak vége. A puha pázsiton lépkedve az épület hátsó része felé haladt.

Hűvös volt, mégis izzott az arca. Szívdobogása úgy zúgott a fülében, mint a sziklákat ostromló hullámok. Örült neki, örült a gerincét elöntő adrenalinak. Kettesével vette a lépcsőfokokat, ahogy felzökkent a hátsó verandára.

A házat minden bizonnyal riasztórendszer védi, de ez sem érdekelte. Hadd jöjjenek. Mindenki. Rendőrök. Titkosszolgálat. A hírszerző ügynököknek álcázott hidegvérű bérgyilkosok.

Peter mindig nagyon figyelt a szabályok betartására. Muszáj volt neki. Az apja elárulta az országot. A gyanakvás egész életében ott settenkedett mögötte. Nem számított, hogy ő nem követett el semmit, nem menekülhetett előle. Most pedig őt is árulónak bélyegezték.

Nem tört meg a lendülete, amikor lefelé fordította a csuklóját, hagyta, hogy a fejsze nyele végigcsússzon az ujjai között, majd megragadta a végét. Jobb keze fölött a ballal is rámarkolt a fejsze nyelére, majd hátralendítette a feje fölött. A fejsze feje majdnem elérte a gerincét. Aztán testének minden izmát megfeszítve előrelendítette a szerszámot.

Tizennégy évnyi düh tört felszínre. Az, hogy tizennégy évig játszott köpönyegforgató szabályok szerint, a harag, mert végig kellett néznie, ahogyan gyámoltalanok haltak meg a hatalmon lévők keze által – ez mind benne volt abban, ahogy meglendítette a fejszét. Elég volt ebből a jó cserkész szarságból.

A penge végighasította a levegőt. A szélénél találta el az ajtót, és úgy zúzta szét, mint egy faltörő kos. A zár és a kilincs darabokban repült szét.

Berúgta az ajtót. Egy kamera nézett farkasszemet vele.

Tökéletes. Azt akarta, hogy lássák. Hadd fűjjanak riadót a Fehér Házban.

Felcsörtetett a lépcsőn, hogy megkeresse a széfet.

Az árulók ártatlanokat gyilkoltak meg, háborút indítottak a saját országuk ellen, államcsínyt készítettek elő. Nemsokára övük lesz az irányítás. Nemsokára még többen halnak majd meg, ha nem tesz valamit. Lehet, hogy az életével fizet majd. Ezzel is tisztában volt.

Akárcsak azzal, hogy talán meg kell itt ölnie valakit. Előző nap ez még elképzelhetetlennek tűnt, de soha nem hitte volna, hogy ilyen mértékű árulással találja szemben magát. Hogy ennyire dühös lesz majd. Már nem tudta, hogy kicsoda valójában, azt viszont tudta, hogy mit kell tennie. Ez csak egy módon érhet véget. A fegyver csövébe kell néznie.

1

Hat nappal korábban

PETER FÉLCIPÓJE A SZEKRÉNY ELŐTT ÁLLT. Frissen vasalt ing és tengerészkék öltöny lógott az ajtóról. Megszólalt az ébresztője. Délután öt óra volt.

Kikelt az ágyból, felhúzta a redőnyt, majd kisimította a lepedőt és a takarót. Gondosan betúrta mind a négy sarkukat.

A nap alacsonyan lógott az égen, lassan eltűnt a Nemzeti Katedrálislist övező épületek és fák mögött. Közeledett az éjszaka, de az ő napja csak most kezdődött. A Szövetségi Nyomozóirodánál dolgozott, és bizonyos események hatására, melyekkel még ő maga sem volt teljesen tisztában, a Fehér Házba osztották be. Tizenkét órás éjszakai műszakot kapott a Válságteremben, este héttől reggel hétig.

Dióhéjban az volt a feladata, hogy egész éjjel a vészhelyzeti vonal mellett üljön egy olyan hívást várva, mely talán sosem fut be.

A busz a Lafayette térig vitte, onnan délnek indult. A lemenő nap vörösre festette a Fehér Házat.

Átment a G utcára, majd benézett a Foggy Bottomban lévő Tonic nevű bárba. Egy kollégáját, Briant kereste, aki szintén a nyugati szárnyban dolgozik. Brian azt mondta neki, hogy ugorjon be munka előtt.

A bár hátsó fala előtt sétált el, ahonnan az egész helyiséget jól belátta. Azon kapta magát, hogy a vendégeket figyeli. Feljegyezte magában a magasságukat, megkülönböztető jegyeiket és szokatlan viselkedésüket. Mindent megfigyelt.

Sosem tudta levetkőzni régi szokásait. Évekig az volt a munkája, hogy megfigyeljen másokat. Megfigyelési specialistaként kezdett az FBI-nál, akiket az ügynökségen belül csak G-nek becéztek.

Elhaladt a tömeg mellett. Peter kilógott közülük majd kétméteres magasságával, és sportos száz kilójával, de szerette kerülni a feltűnést. Tudta, hogyan mozogjon anélkül, hogy magára vonná a figyelmet.

Meglátta Briant, aki odaintett neki.

– Kérsz egy sört?

– Kösz – felelte. – De most megyek be. Csak be akartam nézni.

– Még mindig az éjszakákat viszed?

Peter úgy tett, mint aki állva alszik, majd felriadva kinyitotta a szemét.

– Bocs, mi?

Brian felnevetett, majd beleivott a sörébe. Jól szabott, divatos, a fizetéséhez képest drága öltönyt viselt. Laza connecticuti srác, aki a nemzetbiztonsági tanácsadói irodában dolgozik heti pár napot. Többször is kosaroztak már együtt. Briannek van egy olyan szokása, hogy az újonnan megismert emberek nevét odabiggyeszti minden mondata végére – „És hova jártál suliba, *Peter?*” –, amit Peter annak jeléül vett, hogy Brian megrögzött kapcsolatépítőként mentális telefonkönyvében rögzíti a neveket.

Peter felismerte a Brian mellett álló férfit. Egy kerti partin találkoztak nyáron. Az igazgató irodájában dolgozik.

– Szevasz, Theo! – köszönt oda neki Peter, és kezét rázott vele.

– Na, rajta – mondta Brian Theónak, aki óvatosan körbepillantott a bárban.

– Na, mi az? – kérdezte Peter.

– Theo látta az áthelyezési és előléptetési listákat.

Az irodai dolgozók kedvenc pletykatémája.

– Akarod tudni, hogy rajta vagy-e valamelyiken? – kérdezte Brian vigyorogva.

– Persze – felelte Peter, de amikor Theo odahajolt hozzá, felemelte a kezét. – De ne mondd el!

– Hogy mi?

– Úgyis hamarosan megtudom.

– Nem akarod tudni?

– Nem gáz. Várom.

Theo kihúzta magát, a titkoktól terhes levegő szertefoszlott körülöttük.

– Nem nagy ügy – mondta Theo most már szabadkozva. És nem is volt az. A főnökök gyakran ejtettek el célzásokat, a fizetésemeléseket és áthelyezéseket pedig mindig időben kommunikálták.

– Nem akarok gondot okozni neked – mondta Peter. – Semmi baj. Csak nem akarom tudni.

– Most azt akarod kihozni ebből, hogy én járok tilosban? *Pont te?*

Peter kínosan ügyelt arra, hogy még a szabályszegés gyanúja se vetüljön rá. Őt is figyelik. Egész életében figyelték. Várják, hogy mikor hibázik. Talán pont ezért illett hozzá a megfigyelés és az ellenfelderítés.

Mindig ügyelt arra, hogy ne szegje meg a szabályokat. Abban reménykedett, hogy így talán lemoshatja magáról apja bűneinek szegyenfoltját. Talán maga mögött hagyhatja azt, hogy ki volt ő.

– Nem – mondta Peter higgadtan. – Csak hagyjatok ki ebből.

Theo rondán felnevetett.

– Úgy teszel, mintha egyenes lennél, pedig mindenki tudja... – Félrenézett.

– Mit tudnak?

Theo úgy pásztázta a bár bal oldalát, mintha egy jobb beszélgetőpartnert keresett volna. Motyogott valamit, de Peter csak az *apád* és a *kém* szavakat tudta kivenni.

Peter közelebb lépett Theohoz, és a szemébe nézett.

– Szeretnél mondani valamit?

Theo kidüllesztette a mellkasát, és némán bámult vissza rá. Mindenki őket nézte.

– Igazán nem bánom. Hallottam már elégszer – folytatta Peter. Egész életében ezzel a szarsággal küzdött. A legjobb beleállni a dologba. Meg kell mutatni, hogy nincsen semmi rejtegetnivalója.

Kellemes bizsergés járta át Peter testét. Olyasmi, ami annak idején a nagy meccsek előtt, vagy amikor a megfigyelt célszemély megpróbálta lerázni. Hónapok óta egy íróasztal mögött senyedett. Vágyott egy kis akcióra.

Végighúzta a hüvelykujját a középső ujja ívéen, majd keményen megnyomta a bütykénél. Magához ölelte az éles fájdalom. Régi szokása ez, így szakítja ki magát a pillanat hevéből. *Nyugi, Sutherland, nyugi!* Két mély lélegzetet vett, majd elmosolyodott.

Ettől mintha megijedt volna Theo, csóválni kezdte a fejét, és szó nélkül eloldalgott.

Brian grimaszt vágott.

– Ne haragudj.

– Ne is törődj vele – mondta Peter. A többi vendég újra beszélgetni kezdett körülöttük. – Amúgy is mennem kell.

– Biztos nem kérsz semmit? Egy kávét?

– Nem, kösz.

Peter az ajtó felé fordult, Brian pedig felemelte a poharát.

– Egy igaz ember Washingtonban.

– Tudom, tudom – mosolygott Peter. – Rácsesztem.

2

EZ AZ ESTE IS UGYANÚGY KEZDŐDÖTT a Válságteremben, mint mindig. Peter belépett a nyugati szárnyba, a szolgálatban lévő titkoszolgálatos pedig leellenőrizte a belépőkártyáját.

– Hogy megy a dobás mostanában, Medve? – Ez Peter beceneve, ami még az egyetemi kosarazás alatt ragadt rá.

– Kicsit berozsdásodtam. Gyakrabban kellene játszanom.

– Még mindig a pincében rostokolsz?

– Bizony.

Kuncogott egyet. Úgy tűnt, hogy az őr még mindig nagyon mulatságosnak találta, hogy egy ilyen hatalmas embert egy ilyen kicsi helyiségbe nyomorítottak.

– Milyen magas a plafon ott? Kettőharminc? Kettőhús?

– Minden éjjel egyre alacsonyabb – mondta Peter, majd barátságosan megkocogtatta az asztalt, és elindult a folyosón.

Peter mellett elviharzott a főnöke, James Hawkins. A telefonján olvasott valamit. Hawkins magas rangú tanácsadó, az FBI nemzetbiztonsági osztályának veteránja, most pedig az elnök házon belüli kém- és terrorelhárítója. Úgy tűnt, hogy észrevette Petert, bár ezt csak annyival jelezte, hogy összehúzta kissé a szemöldökét.

Hawkins nagy termetű férfi, rövid, fekete haja már kopaszodásnak indult, szakállát gondosan formára igazította.

Most, hogy Peter a Fehér Házban, az elnökhöz közel dolgozott, észrevette, hogy az emberek sokkal jobban figyelnek rá, és látja az arcukon átsuhanó felismerést, amikor rájönnek, hogy ki is ő.

Hawkins már a botránya előtt is ismerte Peter apját, és az sem segített, hogy Peter ennyire hasonlított rá.

Hawkins – elvált, vallását nem gyakorló katolikus és munkamániás – általában fekete ködként suhant át az épületen. Ha köszönt is a beosztottjainak, az nem volt több egy fejbiccentésnél és egy rövid hellónál, amit olyan hang kíséretében mondott ki, mintha egy sérült végtagját mozgatta volna meg. Talán ezt teszi az emberrel, ha egész életében szigorúan titkos ügyeken dolgozik, és túl sok titkot cipel. De Peterrel különösen hűvös volt.

Voltak olyan pillanatok, amikor Petert is elfogta a gyanú, ilyenkor úgy érezte magát, mint egy csaló, egy belső fenyegetés, akinek valahogy sikerült befúrnia magát a kormány szívébe.

De Peter ma este nem engedte, hogy Hawkins a bajkeverőt lássa benne. Megállt a folyosó végi ablaknál, kinézett a Rózsakertre, és a Fehér Ház villájának világító ablakaira. Ezért volt ilyen sokáig ennyire óvatos. Kívívott magának itt egy helyet, és rábízták a nemzet legféltettebb titkait.

Szerette ezeket a csendes esti és hajnali órákat, amikor a politikai személyzet nagy része már hazament. Az asztalok üresen álltak, a telefonok némák maradtak, a folyosókon senki sem trappolt végig. Ezekben a pillanatokban a Fehér Ház már nem a krízisek és partizánharcok színtere volt. Peter ilyenkor nem érzett mást, csak az épület történelmét és ünnepélyességét.

Kék jelvénnyel bárhova bejuthatott, és éjszakánként néha bejárta a Fehér Házat. Élvezte, hogy egyedül volt az épületben. Bár majdnem egy éve dolgozott itt, és bár már testközelből ismerte a politikai világ áldozatait és árulásait – kevesen ismerték ezeket a dolgokat nála jobban –, még mindig ámulattal töltötte el a gondolat, hogy van itt egy asztala, és ha igen kicsike is, mégis szerepe van az itt folyó dolgokban.

Egyszer az apjában is ennyire bíztak itt, amikor pedig elveszítette ezt a bizalmat, abba belehalt.

– Szarul fest, Sutherland. – Diane Farr, a kabinetfőnök fordult be az egyik sarkon mögötte, egy bögrével a kezében. – Csak azért, mert a pincébe számúztam, nem kell belepusztulnia, jó?

– Értettem.

Szokatlan, hogy valaki csak így cseverésszen a kabinetfőnökkel, de Peter munkájával kapcsolatban minden elég szokatlan, elvégre is egy olyan vészhelyzeti vonalat figyel, mely egyenesen Farrhoz és Hawkinshoz kapcsol, és amiről csak ők tudnak. Farr vette fel Petert ide, behozta a Fehér Házba, és esélyt adott neki, hogy bizonyítson.

Farr fáradhatatlanul, heti hét napot dolgozott, éles nyelvű és könyörtelen nő, kicsit azokra a mogorva főszerkesztőkre emlékeztetett a harmincas években készült filmekből. Gyönyörű, fekete haja az álláig ért, szeme zöld volt, bőre világos, csupán egy árnyalatnyi barnasággal.

A Fehér Ház vezetését mazochistáknak találták ki – a kabinetfőnökök gyakran agyvérzés vagy szívroham miatt hagyták el a nyugati szárnyat –, de nagyon úgy tűnt, hogy Farr mosolyogva túléli a dolgot, mintha csak páholyból nézné az itt folyó drámát. Hol a magánszektorban dolgozott, hol az államiban, és sohasem ment férjhez. Amikor csak kedve tartotta, átruccant New Yorkba kicsit kiengedni a gőzt az ottani kapcsolataival.

– Alszik rendszeren? – kérdezte, és egy kicsit közelebb hajolt Peterhöz, hogy megvizsgálja a szeme alatti karikákat.

– Mikor hogy.

– Mikor is ültették le ahhoz az asztalhoz?

– Úgy tíz hónapja. – Peter Farr bögréjére nézett. A feketekávé gőze füstként tekergett. Úgy tűnik, hosszú éjszakát tervez. – Bár nem tudom, minek kellek ide őrszemnek, ha sosem megy haza.

– Már csak pár óra. – Farr elmosolyodott, és megfordult, hogy a dolgára induljon.

Peter a lépcsőn ment le a földszintre. A mahagóniaajtón lévő táblán ott állt, hogy Fehér Ház Válságterem – Belépés csak engedéllyel.

Peter hátrahúzta a vállát, és kihúzta magát. Bár egy életen át óvatos volt, soha sehol nem volt ennyire résen, mint ebben a helyiségben, Amerika titkainak szentélyében. Itt másképpen viselkedett, mert neki is megvoltak a saját titkai, azok a különleges parancsok, melyeket csak két felettese, Hawkins és Farr ismert, titkok, melyeket ő maga sem értett teljesen: miért is kellett neki itt őrködnie, és mégis kinek a hívását várták, hogy egész álló éjjel itt kellett rostokolnia.

Lehúzta a belépőkártyáját, és belépett.

3

EGYENESEN ELŐTTE, hosszú asztalaik és tripla monitorjaik előtt ott ültek az őrszolgálatos tiszték.

Az éjszakai szolgálat nem játék. Peter belépése nem sok reakciót váltott ki a többiekből, Mark, aki korábban a CIA-nál volt, felemelte a kezét, Jessica pedig, a Pentagon őrszolgálatosa kurtán odaköszönt neki, hogy: *Mi a helyzet, Sutherland?* Jessica Puerto Ricóból származott, korábban a haditengerészet hírszerző tisztje volt, és gyakran Peterrel együtt költötte el éjszakai ebédjét.

A Válságterem valójában nem is terem, hanem több egymás mellett álló iroda a nyugati szárny alatt, egy csomó szolgálatos asztal, monitor és válaszfal. Ami a köznyelvben Válságteremként terjedt el – a parancsnoki központ a hosszú tölgyasztallal, és a világ városainak helyi idejét mutató órákkal –, a bal oldalon nyíló ajtó mögött található. Ott oldották meg a kubai rakétaválságot, és ott tervelték ki bin Laden likvidálását. Hírneve ellenére idelent meglehetősen egyszerű néven futott: nagy tárgyaló.

Operatív információk áramoltak be a hadseregtől és diplomáciai forrásoktól szerte a világban, CIA-tisztektől és ügynökeiktől érkező hírszerzési információkkal és jelentésekkel kiegészülve. Az őrszolgálatos tiszték figyelme úgy járta körbe a földgolyót, mint a felkelő

nap, ahogy az ország ellenségei egyre-másra felébredtek. Amikor Peter megérkezett, épp virradt Délkelet-Ázsia fölött.

Michael Travers elnök bármelyik pillanatban beléphet, és akkor mind felállnak a helyükről. Meglehet, hogy az egyik tiszt azon kapja magát, hogy az Egyesült Államok elnökének legfőbb forrásává válik egy krízis kapcsán. Ekkor a különálló elnöki tárgyalóba hívják, melynek üvegfalai egy gombnyomással fehérre változtathatóak, hogy senki se tudja, mi történik odabent.

Peter elsétált a fő megfigyelőközpont hosszú asztalai előtt, el az elnök széke mellett, majd folytatta útját hátra, saját elkülönített helyére, mely nem volt több egy polcos szekrénnel elválasztott saroknál, mellette egy derékmagasságú elválasztóval.

Ott várta a telefon, a vészhelyzeti vonal. Némán meredt rá, csak úgy, mint az itt töltött 284 éjszakájának mindegyikén. Az alkony és hajnal közötti végtelennek tetsző órákban sokszor bámulta a telefont, azt kívánva, hogy bárcsak megszólalna.

Peter leült, és becsúsztatta a kártyáját a leolvasóba, hogy bekapcsolhassa a számítógépét.

Farr vagy a helyettese minden éjjel küld neki egy listát a legújabb eseményekről és kérdésekről, ő pedig a hírforrásokat és a hírszerzési anyagokat böngészve próbál válaszokat találni és elemzéseket készíteni.

Gyakran gondolkozott azon, hogy ez az elemzőkészítés csupán arra szolgál, hogy valami hasznosat is csináljon. Az igazi munkája pedig az, hogy itt üljön, és várja, hogy megszólaljon a telefon.

A Válságteremben mindenkinek szigorúan bizalmas szintű hozzáférése volt az anyagokhoz, de voltak olyan dolgok, melyeket még egymás elől is elhallgattak. Hűségüket ügynökségeikhez, hozzáféréstüket különleges programokhoz, vagy munkájukat kódneven futó hírszerzési anyagokkal, melyek titkosítása még a szigorúan bizalmast is meghaladja.

Ez a telefon Peter titka. Ha megcsörren, mindent, amit azon keresztül mondanak neki, csakis Hawkinsnak vagy Farnak jelenthet.

A Válságtermet pont ilyen jellegű titkok tárolására építették. Minden asztalnál volt egy gomb, amely aktiválta az asztal fölötti hangszórót, ez zajszűrő statikus hangokat bocsátott ki. Halk sziszegésnek hangzott csupán, de olyan hatékony volt, hogy ha bekapcsolták, akkor az alatta ülőnek mozgott ugyan a szája, de semmit sem lehetett hallani abból, amit mondott. Az ember egy pillanatig ilyenkor azt hitte, hogy megsüketült.

Az egyik fal mellett ott álltak a Superman-csövek, ahogy mindenki hívta a henger alakú telefonfülkéket, melyeket íves plexiüvegből készítettek, és tökéletesen hangszigeteltek. Úgy nézett ki tőlük a hely, mint egy sci-fi film díszlete.

Még Peter sem tudta, hogy mire szolgál a telefonvonala. A hívók állítólag kódneveket mondanak be, melyek a hívásuk tárgyát és fontosságát jelölik. Az ő munkája mindössze az, hogy továbbítsa ezeket a feletteseinek, és gondoskodik róla, hogy felvegyék a telefont vészhelyzet esetén.

Amikor Farr és Hawkins megtartotta neki az első eligazítását, meglepettnek tűntek, hogy Peter nem kérdezett többet a telefonvonalról. Persze szeretett volna többet tudni, de óvatos volt, és úgy tisztelte a bizalmas információkra vonatkozó szabályokat, mintha az élete múlna rajta.

Mert így is volt. Mindenkinél jobban tudta, hogy mi történik, ha valaki megszegi ezeket a szabályokat.

Az egész elsőre nagyon izgalmasnak hangzott. Még azt is elképzelte, hogy megcsörren a telefon, és beüt egy igazi krízis. Szinte látta maga előtt, amint megteszi a hosszú sétát fel a galériára, hogy maga ébressze fel az elnököt.

Ez 284 éjszakával ezelőtt volt.

A Válságterem kicsi, és sokkal szürkébb, mint a tévében. És mintha minden éjszakával egyre kisebbre zsugorodna.

Még a Superman-csövek is elveszítették újdonságukat. Tíz hónapnyi vámpírműszak megviseli az embert, és néha úgy érezte magát, mint egy, a Fehér Ház híg, keserű kávéján élő robot.

Hiányzott neki az akció, az egyetemi sport rendszeres fizikai megterhelése, a pörgés, amikor még megfigyelési specialista volt Bostonban.

Azóta, hogy itt van, a telefon mindössze egyszer csörrent meg. Egy férfi szólt bele. Összeszedettnek, mégis valahogy kétségbeesettnek hangzott.

– Ez egy éjszakai akció – mondta.

– Megerősítené, kérem? – felelte Peter éppen úgy, ahogy utasították.

– Toll. Óra. Ajtó. Tűz.

Ez volt a kulcs, amely megerősítette a hívás hitelességét és státuszát.

A hívó ezután egy szót sem szólt, de nem is kellett neki. Az „éjszakai akció” ismert kifejezés volt Washington operációs és megfigyelő központjaiban. Egy olyan hívást vagy krízist jelentett, amely annyira sürgős, hogy fel kellett ébreszteni a felettesüket, legyen az a CIA igazgatója vagy a hadügyminiszter.

Peter felhívta Hawkinst és Farrt, és amikor egyikük sem vette fel, a protokollt követve elsietett a folyosó végén álló titkosszolgálati irodába. Ők kocsit küldtek Farr házához és felébresztették. Tizenkét perccel később már becsatlakozott a hívásba. Ezután Peternél bontották a vonalat. 284 éjszaka, tizenkét pernyi akció.

Majdnem egy évet töltött el itt lent az életéből. Egy kemény évet, ehhez a telefonhoz láncolva, mely bizonyos okokból – melyeket ő nem ismert – sosem szólalt meg.

Többet követelt tőle ez a munka, mint amit akár magának is bevallana. Még mindig hordta a Hamilton Field órát, de sosem pillantott a borszójába gravírozott *P+L*, *Örökké* feliratra.

A volt menyasszonya. Leah. Szerette volna, ha leszámol a kormányzati munkákkal. Szerencséje volt, hogy Farrnak köszönhetően megkapta ezt az állást a Fehér Házban, de tudta, hogy soha nem fogják őt teljesen elfogadni, pláne nem fogja megmászni a ranglétrát. Leah mindig azt kérdezte tőle, hogy miért dolgozik ennyire sokat

ilyen kevésért egy olyan szervezetnek, amely nem is akarja őt a köte-
lékeiben tudni. Peternek megvolt a maga oka erre. Jól emlékezett
arra az éjszakára, amikor meghalt az apja. Emlékezett a nem foga-
dott hívásra.

Szereti az éjszakákat. Szereti a fegyelmet. Ott ült a néma telefon
előtt, a monitorjait figyelte. Egy műholdfelvételt nézett, melyen csa-
patösszevonások voltak láthatóak a litván–orosz határon. Hagyta,
hogy elmerüljön a munkában.

Kilenc óra. Tíz. Klikk, görgetés, gépelés, majd újra az egész.
Tizenegyre szinte transzba esett, és meg is feledkezett az óráról.

1:05-kor megcsörrent a telefon. Peter egy pillanatig úgy bámulta,
mintha képzelődne. Aztán a füléhez emelte. A vészhelyzeti vonal
volt.

– Hallgatom.

– Halló? – Fiatal női hang szólt bele. Hangját megremegettette a
rettegés.

– Igen. Hallgatom.

– Éjszakai akció. Azt mondták, ezt kell mondanom. Hogy maga
majd tudja, mit kell tenni. A nevem Rose Larkin... – Két tompa recs-
csenés hallatszott. – Itt van. Bejutott. Meg fog ölni.

4

AZNAP ESTE HAT ÓRAKOR Dimitri Szokolov levette a metronómja fedelét, és *molto allegróra* állította. Végighúzta az ujját a karon, mire az eszköz egy ijedt szívverés ütemére kezdett kattogni.

Felemelte a fekete tok fedelét, és kivett a bársonyborításból egy hegedűt. A tizenkettedik születésnapjára kapta a 18. századból származó Mittenwaldot. A hangszer nyakán már teljesen megkopott a fekete borítás.

Az álla alá helyezte a hegedűt, majd az állványon fekvő kottára pillantott. Régóta nem nyitotta fel már a hegedűtokot. Régóta nem játszott már Mendelssohn Concertóját. Ez a darab volt a felesége kedvence. Ma volt a születésnapja. Az első azóta, hogy a nő meghalt.

Minden mozdulatot lassan, tudatosan végzett, mint egy pap az oltár előtt. A középéresszel kezdett bemelegítésképpen, egy hosszú, lírikus szekcióval, mely könnyörtelennek tűnt berozsdásodott ujjainak. Ujjai szinte automatikusan húzták a vonót, és érintették a húrokat, de kezének izmai gyorsan elfáradtak. Hozzászokott a kétkezi munkához, ebből élt, de nem így.

Dimitri tudta, hogy mi következik, egy kettősfogásokkal és futamokkal tarkított fúga, mely még egy jó formában lévő, gyakorlott hegedűművésznek is kihívást jelentene. Összehúzta a szemét,

megfeszítette az állkapcsát, hogy erősebben tudja tartani a hangszeret. Aki ismerte, az most meglepődött volna az arcára kiülő eltökéltségtől, akárcsak attól, hogy milyen virtuóz módon bánik a hegedűvel.

Nem bujkálni jött az Egyesült Államokba. Ha az ember szándékosan kerüli a feltűnést, azzal csak vonzza azt. De megvolt rá a mód-szere, hogyan rejtőzzön el nyílt színen.

Kedves a szomszédjaival, de ha arra kérnék őket, hogy meséljenek Dimitriről, olyan általános leírást tudnának adni róla, hogy azzal senki sem menne sokra. Átlagos testfelépítés, átlagos magasság, átlagos hajviselet, fokozatosan vágva, balra fésülve, nem igazán mozdul ki, de nem is otthonülő. Integet és köszön, de soha nem mond többet néhány üres illendőségnél. Tipikus apa, felnőtt gyerekekkel és washingtoni bürokrata. Az amerikaiaknak van erre egy kifejezésük: sűrű eminenciás. Csak akkor lehetett észrevenni Dimitri egyetlen megkülönböztető jegyét, ha valaki nagyon odafigyelt rá: ez pedig nem volt más, mint a tökéletes semmi.

Egy laza húr táncolt a hegedűn, ahogy közeledett a scherzóhoz.

A zene teljesen elragadta, a kezdeti idegesség átadta a helyét a koncentrációnak. A szeme ide-oda járt a hosszú felvezetés kottáin, melyek a crescendóhoz vezettek. Nehéz rész ez, azóta nem tudta eljátszani, hogy a nő meghalt. Itt mindig feladta, ujjai begörccsöltek, és dühösen lecsapta a hegedűtok tetejét.

Össze tudta kötni a hangjegyeket, de ennél többre volt szüksége. Kifejező játéokra, érzelmekre. Ő viszont nem volt másra képes, mint technikailag helyesen eljátszani a hangokat.

Ma azonban más volt. Ahogy a hegedű egyre szebben énekelt, és belesimult a vállába és a kezébe, eszébe jutott, amikor először játszotta el ezt a darabot Carolinának. Lehunyta a szemét, érezte, hogy könnyecseppek duzzadtak a szemhéja alatt, ahogy a tetőpont felé közeledett. Ezt a részt fejből tudta.

Megcsörrent a telefonja. Egyszerű elektronikus dallam és a fasztagon vibráló műanyag csörömpölése. Próbálta figyelmen kívül hagyni, és folytatni a játékot, de a titkosított telefon szólalt meg. Ezt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

pedig fel kellett vennie. Letette a hegedűt, és a negyedik csörgésre megnyomta a zöld gombot.

– BÜKK? – kérdezte.

– Igen. Itt az idő. A Westinben vannak Arlingtonban. Henry és Paulette Campbell. A Kereskedelmi Minisztérium vállalkozóinak álcázzák magukat.

– Náluk van a vörös könyv?

– A birtokukban van. Nem tudom, hogy náluk van-e, vagy a házban, vagy máshol. Lehet, hogy egy családtag is velük van. Az unokahúguk, Rose Larkin. Mit fog tenni?

– Tudni akarja? – kérdezte Dimitri. Amikor ilyen nagy a tét, életeket oltanak ki, és háború fenyeget, az emberek gyakran inkább felteszik a szemellenzőjüket.

Szünet. Majd BÜKK válaszolt.

– Nem.

– Gondoskodom a dologról – mondta Dimitri, majd kinyomta a hívást. Egy évvel ezelőtt, a művelet kezdetekor kisiklattak egy metrószerelvényt. Úgy rendezték a támadást, hogy balesetnek tűnjön. Tucatnyi embert öltek meg. Mit számít még néhány?

A hegedű és a vonó is visszakerült a tokba. Számított erre a hívásra, úgyhogy a felszerelése összekészítve várta egy védőtáskában a konyhában. Félretolta a szalvétatartót, a szöttes tányéralátéteket és a só- és borsszórót, és az asztalra tette a műanyag zacskót.

Akárcsak a legtöbb középkorú férfi, ő is az egyszerű, megbízható dolgokat kedvelte.

Benyúlt a táskába, kivett belőle egy Glock 17-es pisztolyt, és gyors mozdulatokkal leellenőrizte. Kétszer visszahúzta, majd a szekrényre célozva szárazon elsütötte. Minden tárat leellenőrzött, benézett a lyukakon, és a felső töltényeket megnyomkodta a hüvelykujjával. Teletöltve. Tizenhét lövedék. Egy oldalzsebben három pár műanyag borítású fém gyorskötöző bilincs és egy Glockhoz való hangtompító volt. Végül egy olcsó svéd kés, amit előszeretettel használnak az